

Dr. Gerentsér László vívómester

(1873 – 1942)

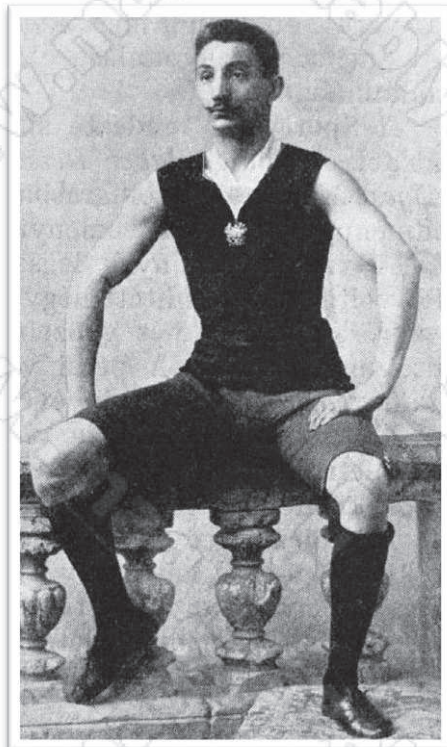
„...a „kard”, mint a hazaszeretet és lovagiasság jelképe...”

Szeged, 1873. január 16–Budapest, 1942. január 2.

Gerentsér László

Vívómester, testnevelő, sportszakíró, a párbajtőrívás egyik hazai úttörője, a Magyar Vívómesterek Országos Egyesületének alelnöke, a BEAC sportegyesület mestereként

Gerentsér László

vívónemzedékek sorát oktatta. Az Országos Testnevelési Tanács előadójaként a testnevelő tanárképzés reformjáért harcolt. Mint fővárosi testnevelési igazgató keresztülvitte a községi iskolák testnevelési reformját.

A Magyar Athletikai Club atlétája volt, 1896-tól több sprintverseny győztese, a 440 yardos verseny rekordere volt több éven keresztül (52,5 mp). Az atlétika mellett evezett és vívott is. 1904-től a modern sportok és az olasz vívás oktatója lett a kolozsvári egyetemen; 1907-ig tanított itt, ekkor tett doktori vizsgát is. 1907-től a Budapesti Egyetemi Atlétikai Club meghívására az egyesület vívómestere és testnevelő tanára, 1914-től pedig testnevelési igazgatója lett.

1903-ban ment a kolozsvári egyetemre, ahol a Kolozsvári Egyetemi Atlétikai Club (KEAC) művezetője és vívómestere, 1904-től pedig a modern sportok és a vívás oktatója lett. Folytatta a vívóakadémiák hagyományát, maga köré gyűjtötte és valósággal elbűvölte a fiatal vívókat.

1911-ben jelent meg főműve, az „Atlétika”, amely az első modern atlétikai munkák egyike volt, emellett 1928-ban „A vívás és vívómesterség rövid históriája” történeti

tanulmányt, aztán 1944-ben „*A modern kardvívás*”, 1930-ban „*Az epée¹ vívás*”, valamint 1934-ben „*Jean Louis² élete és iskolája*” című könyveket is megírta.

Posta Sándor nyilatkozta a KEAC-nál eltöltött időkre visszaemlékezve:

„A mester majd mindig velünk van, és ott szemünk láttára építi a vívás elméletének azt a hatalmas épületét, mely őt a legkiválóbb magyar vívópedagógussá tette.

Ő a kiváló atléta, atomjaira bontotta a vívás minden mozdulatát, analizálta, összerakta, bújtta az anatómiai, élettani szakkönyveket. Állandóan tanult, és bennünket tanulva tanított.

Az elméleti vitákból megállapítások születtek, amiket másnap gyakorlatba kipróbáltunk.”

Anekdota:

Pósta Sándor az első fővárosi, főiskolás vívó világbajnoksága után

(melyen nem sikerült bejutnia a döntőbe) magában rágódva korholta magát a hazaúton, amikor is egyszer csak Gerentsér mester fejét csóválgatva ezt mondta:

„... biztosan rosszul vívtatok... mindig mondom én, hogy nem tudtok sötmit se!”

A magyar vívók kitűnő olasz mesterek útmutatásai alapján tanultak és az olasz, rendszer a magyar kardra-termettséggel párosulva, létrehozta a magyar vívó-rendszert, amely Gerentsér László iskolájából indult ki és a magyar kardot az egész világon diadalra juttatta.

Gerentsér László tanítványaival

**BEAC bajnok párbajtőr-csapata, 1941.
Balról jobbra: Ritter, Rerrich Béla, dr. Gerentsér László mester, dr. Bay Béla és Berzsényi Barnabás**

¹ Párbajtőr francia neve

² A modern francia vívóiskola megalapítója

Híres tanítványai:

- dr. Posta Sándor olimpia bajnok kardvívó
- Rajczy Imre olimpiai, világ, Európa és magyar bajnok kardvívó
- dr. Bay Béla magyar bajnok vívó
- Rerrich Béla párbajtőr vívó
- Berzsényi Barnabás

Síremléke a Farkasréti temetőben található:

A talapzaton álló görög tógát viselő és párbajtőrt a kezében tartó vívó mészki alakját Dabóczi Mihály szobrászművész készítette. A talapzaton babérkoszorúban található E betű az egykori BEAC jelvényére utal.

A síremlék 1943-ban készült, de a háború és különféle viszontagságok miatt csak 1959-ben lett felállítva.

